

Oleguer Sarsanedas ha substituït Montserrat Minobis en la direcció de Catalunya Ràdio. Els seus reptes són recuperar-se d'un petita davallada de l'audiència i aconseguir que Catalunya Cultura surti del pou i sigui atractiva per als joves consumidors de cultura.

“Catalunya Cultura va ser una criatura no volguda”

Va arribar a Catalunya Ràdio el 29 de juliol. Després d'un mes, tot i que sigui l'agost, pot fer un diagnòstic de l'emissora?

—Un dels inconvenients de l'agost és que el món de la ràdio és com el del futbol: els fitxatges es fan al juny i juliol però a l'agost ja està tot dat i beneït. Per tant, encara que trobis la gent, tens poc marge de maniobra. Ens vam trobar unes graelles ja fetes que havien de començar el 5 de setembre. Lògicament, el marge d'incidència en aquestes graelles ha estat escàs.

—**Què heu canviat?**

—Hem redimensionat els esports en la graella. Sempre havien estat una oferta important de Catalunya Ràdio però, darrerament, havien minvat. Es tractava de restituir uns espais que, als oients, ja els anava bé. *L'esport al punt*, als migdies, a les 14.30 hores, de dilluns a divendres, ho hem estès al cap de setmana. Sempre que ho havíem tingut així, havíem estat líders en aquella franja horària i, quan vam deixar de fer-ho, havíem passat a la segona posició. Coses de sentit comú.

—**Això era fàcil de fer.**

—Era fàcil.

—**I a banda dels esports?**

—Ens quedava una mica coix el cap de setmana sense cap informatiu al vespre. Només n'hi havia al matí i al migdia i després tot abandonat. Per tant, un informatiu el dissabte a la nit, per recollir la informació del dia i també fer un resum de l'actualitat setmanal.

I després hem assumit alguns dels reptes que hi havia a la graella. En Toni Clapés havia marxat i calia substi-

tuir-lo. L'opció que hi havia era una persona del planter, en Xavier Grasset. Ho hem assumit i esperem que se'n surti airós, perquè no és fàcil.

—**També ha canviat Gaspar Hernández.**

—En Gaspar Hernández, que havia fet el Catalunya Nit durant molts anys, havia plantejat la seva voluntat de sortir de l'espai estrictament informatiu per fer una cosa més d'autor, més intimista. A mi em semblava bé. Quan la gent, després d'una trajectòria, expressa desitjos de canvi, està bé atendre'ls. El que passa és que el nou programa estava situat en el mateix horari i un programa intimista hauria d'anar més tard. L'hem posat a la matinada. Així, a més, recuperem el caràcter referencial d'alguns dels programes mítics d'aquesta casa, com els d'en Jordi Vendrell, Quim Monzó i companyia o *La nit dels ignorants*.

—**I en lloc de Gaspar Hernández?**

—Vam fitxar Joan Barril, que em va costar perquè estava a l'Amazònia, que farà un informatiu d'anàlisi i de valoració del dia en la franja on hi havia el Catalunya Nit. Per al tipus de ràdio que fa en Joan, crec que aquesta franja és bastant adient.

—**I Catalunya Cultura, Catalunya Informació i Catalunya Música?**

—No hi ha hagut temps. Hem fet un pla de treball per a la tardor, que comença ara, i que consisteix a portar al taller les dues radiofórmules, Catalunya Informació i Catalunya Música.

—**Estan espatllades?**

—Són uns vehicles que ens han funcionat bé, però cal fer-los la revisió

perquè ja porten quilòmetres. En el cas de Catalunya Informació cal ajustar el motor. N'estem molt contents perquè funciona molt bé amb un determinat públic que no és fàcil d'aconseguir, i el tenim. Li hem de donar un pelet més de potència a les peces del rellotge.

—**La programació horària?**

—Sí, aquelles peces que formen la programació de cada hora. Cal pensar si són les més adients, i n'hi ha algunes que es repeteixen; hem de mirar que no s'emetin tan seguides, perquè, curiosament, hem vist que hi ha bastanta gent que escolta Catalunya Informació més estona de la que pensàvem que l'escoltarien: s'escolten dos cicles o tres. Com que això és així, caldria ajustar la programació perquè no ens repetim en aquesta franja.

—**I Catalunya Música?**

—Crec que, en aquest cas, potser caldria fer carrosseria, a més de canviar alguna peça. Quan es va crear —i lamentablement ho sé perquè la vaig engegar jo—, la idea era promoure la música clàssica al nostre país, perquè, durant molts i molts anys, no hi va haver educació musical. Havia de ser de fàcil accés —amb més barroc que contemporani— i, en les hores de màxima audiència, s'optava per la fórmula de molta música i poca paraula. Amb el temps, la paraula ha envaït l'espai de la música i les músiques de minories han envaït franges que haurien de ser de majories. Aquí, doncs, cal fer un cop de timó cap als orígens.

I després tenim Catalunya Cultura que, com tothom sap, és el menys reeixit dels canals.

—**No acaba d'aconseguir l'audiència que li pertocaria?**

—No. Crec que Catalunya Cultura va ser una criatura no volguda, com aquelles persones amb problemes d'adaptació perquè, de petits, no se'ls es-timaven. I hi han hagut massa canvis en massa poc temps. Per tant, està mal

girbada. Al mateix temps, s'hi han esmerçat molts esforços, tant humans com econòmics i, en conseqüència, hem de ser molt responsables amb Catalunya Cultura. Potser és l'última oportunitat que té.

—Podria tancar?

—Com que els resultats són els que són, hi ha qui demana que la tanquin. Jo defenso aferrissadament l'opció contrària. Tancar una emissora un cop oberta... Ho intentaré tot abans de tancar-la. No he vingut a aquest món per tancar emissores.

—Com s'ho farà?

—El raonament que faig no és cultural sinó econòmic: hi ha un sector emergent, i en creixement, en la nostra societat, que és el de la gent que consumeix, el que en diuen consums culturals, que van des de CD fins a viatges, passant per MP3, llibres o concerts. Ja fa deu anys que aquest sector és un dels que més creix i els economistes preveuen que el creixement continuarà. Si no som capaços de fer una emissora per a aquest públic —que, a més a més, es dona la coincidència que és un públic més aviat jove, inquiet i emergent—, ens ho hauríem de fer mirar.

—Quan us posareu amb Catalunya Cultura?

—Catalunya Informació i Catalunya Música han d'estar en perfecte estat de revista al gener. Amb Catalunya Cultura, no vull fixar una data perquè vull fer-ho bé. Vull estudiar-m'ho en profunditat, però podria ser cap al gener o l'abril. M'agrada que les coses puguin fer-se aviat.

—Ja havia estat al començament de Catalunya Ràdio i, com ha dit, va encarregar-se d'engegar Catalunya Música. Ara diu que Catalunya Ràdio pateix d'envelliment. Quins símptomes presenta i què els provoca?

—Jo vaig formar part de l'equip fundador de Catalunya Ràdio. Quan crees una cosa, tens els ànims dels pioners, estàs engrescat perquè ara cal obrir fronteres, ara la franja de la nit. Després, les coses s'estabilitzen i cal gestionar una cosa ja feta. Després d'aquest estadi de la gestió del creixement, en tota organització n'arriba un altre, el d'inèrcia —“continuem per on anem”. Tota organització, amb el

temps, genera un cert estatisme i pateix d'envelliment.

—Com es pot contrarestar?

—Hi ha maneres, i bàsicament són de gestió. En el cas de l'espai comunicacional català i el dels mitjans de comunicació de titularitat pública, això es combat amb la que probablement és l'única fórmula que ens permet ser-hi: córrer més que els altres, innovar més que els altres, ser més llestos. No podem parar quiets. No podem pensar en cap moment que hem arribat enlloc. El

“La nostra missió com a servei públic és donar elements al màxim nombre de ciutadans possible perquè puguin formar-se una opinió i prendre les decisions amb coneixement.”

lideratge s'aconsegueix en un moment donat i cal continuar. L'altre dia, el director general de la Corporació, Joan Majó, deia que li és igual el lideratge: “Prefereixo ser segon —deia Majó— amb 750.000 oients que ser primer amb 500.000.” Estarem fent més la nostra missió de servei públic si arribem a 750.000 que si arribem a 500.000.

—Vol dir que prefereixen una banda ampla d'oïdors en tota la programació que una sola punta d'audiència màxima?

—Sí. El lideratge sempre és relatiu. El símil més adient per als mitjans de comunicació és el del poema del Kavafis del “Viatge a Ítaca”: no és tan important arribar a Ítaca com el camí. Tu et fixes Ítaca, però quan hi ets a prop t’has de fixar una destinació més llunyana. L’envelliment es produeix quan la gestió no té clar que, per fer la funció de ràdio nacional de Catalunya, aquestes emissores han d’evolucionar tant o més com els ciutadans als quals ens devem.

—Es clar que, per guanyar audiència, augmentar els esports és eficaç. Però en l’entreteniment cal, potser, una innovació important que, en la ràdio, sembla una mica paralitzada.

—Té raó. Tot i que en el mitjà ràdio —que implica menys recursos que altres mitjans— hauria de ser més fàcil. Cal promoure-la. Sí que m’agradaria fer-ho. Ja vaig dir, en presentar la programació, que l’entreteniment de qualitat serà una prioritat.

—I l’altra és la informació. Catalunya Ràdio té tot el que cal per ser la primera en informació?

—La nostra missió com a servei públic és donar elements al màxim nombre de ciutadans possible, perquè puguin formar-se una opinió i prendre les decisions amb coneixement. Com que els mitjans de titularitat privada no sempre compleixen aquesta missió perquè obeeixen a interessos econòmics, etcètera, els mitjans públics, tot garantint la seva independència de les instàncies de Govern, són els que poden garantir aquesta qualitat d’informació, reflectint la pluralitat que existeix a la societat.

—La pluralitat són quotes de polítics i tertulians?

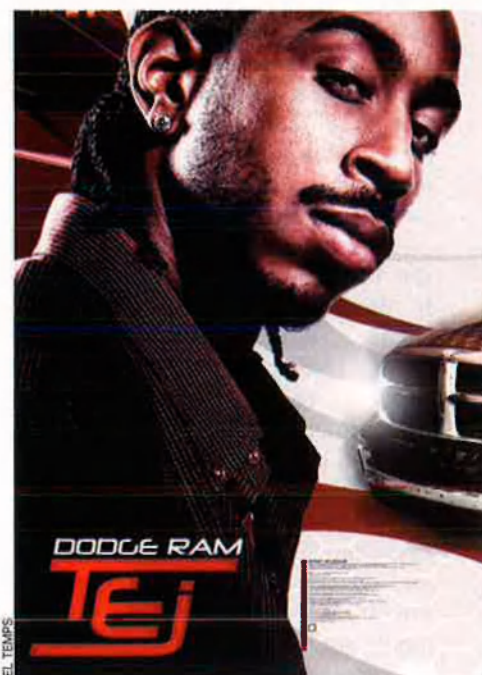
—La pluralitat no només és pluralitat de punts de vista sinó també de temes d’interès. A vostè i a mi potser ens interessa molt la política, però a molts dels nostres conciutadans, a més de la política, els interessen altres coses. I hem de garantir la pluralitat de punts de vista sobre els grans temes. Si hi ha un tema de psicologia social, no ens podem limitar a portar l’expert que sempre portem. És un tema sobre el qual poden parlar molts experts i molts que no ho són.

Alex Milian

Assetjament escolar, baralles entre bandes, atracaments adolescents i agressivitat juvenil s’han convertit en les pitjors assignatures socials dels darrers anys. Per a la tardor que s’acosta, els presagis són foscos, i no sembla que hagen de millorar.

Un nou curs, la mateixa violència

Només tornar a l’època escolar, tres instituts valencians han demanat vigilància policial per evitar agressions i pallisses als alumnes. La Federació de Veïns ha demanat presència d’agents en els voltants dels instituts Mariano Benlliure, Misericòrdia i Sant Vicent Ferrer per evitar assaltaments violents de distint tipus com els que, a final del curs passat, i a mans de bandes indeterminades de xavals, es van produir en la rodalia d’aquests centres. El vocal veïnal de Seguretat Ciutadana, José Antonio Barba, creu que la presència policial, a més, pot ajudar a evitar que augmente un altre tipus de conflicte bastant comú als instituts d’avui: les baralles entre alumnes “per qüestions xenòfobes”. Aquest s’ha consolidat en el darrer curs com el fenomen d’agressivitat escolar més íntimament lligat a la creixent arribada de famílies d’immigrants. Barba considera que els conflictes racistes entre estudiants “poden generar molta violència”. I l’encerta, ja que molts dels episodis més brutals en-

tre els adolescents d’avui segueixen una mateixa regla: primer, hi ha atacs xenòfobs —insults o pallisses— d’una colla d’alumnes autòctons sobre un o més estudiants llatinoamericans; després, arriba el contraatac amb arma blanca, que converteix la víctima en botxí. Resultat: sang, ferides, de vegades mort, i, després, potser, venjança. La qual torna a generar un contraatac de violència.

“Molts immigrants, sobretot americans, provenen de societats molt dures, són xavals que han patit molt, que se senten perduts i que no tenen res, que estan acostumats a veure i viure violència real”, comenta un professor que prefereix no dir el seu nom i que, a Madrid i a València, ha patit situacions crítiques amb estudiants de distintes nacionalitats. “En molts casos es tracta de joves que estan acostumats a anar amb navalla i que saben utilitzar-la.” “A escola —continua— es converteixen en un objectiu clar per a les burles dels *xulos* de la classe, una espècie autòctona que cada vegada abunda més i que